

WERKASALON SUKUTERVEISET

SUKUSEURAN JÄSENLEHTI 11
Vihanti huhtikuu 2008

Viestintä ja sen välineet

Pekka Verkasalo

Parin vuoden aikana on viestintä noussut sukuseurassamme keskustelun aiheeksi. Seuran kotisivuille Internetissä on lisätty mahdollisuuksia keskustelun käymiseksi. Kotisivujen lisäykset ovat kuitenkin vain teknisiä apuvälineitä kanssakäymiselle.

Sisältö syntyy vähitellen, kunhan keskustelupalsta ja kolumnit tulevat tutuiksi. Suomalaiset ja pohjalaiset varsinkin taitavat olla hieman jäyhää kansaa, varovaisia uusien asioiden aloittamisessa. Varovaisuus näkyy myös seuran kotisivuilla. Keskustelupalstan lukukertojen perustella sivuilla kyllä käydään katsomassa olisiko jotain uutta ilmestynyt luettavaksi. Osallistumisen ja itsekirjoittamisen kynnys tuntuu kuitenkin vielä olevan korkea – alku aina hankalaa.

Keskusteluja on helpointa käydä tuttujen kesken. Yksi tutustumismahdollisuus on tarkoitus järjestää myös ensi kesänä – kesäleiri werkasalolaisille. Jospa vähitellen seuralle syntyisi muitakin perinteitä, kuin kolmen vuoden välein järjestettävä sukujuhla.

Tässä lehdessä

Amerikan odysseian ensimmäinen päivä

Pertti E Ahonen

Mitä opiskelijapojille kuuluu?

Aaron Hatch ja Juho Lahdenperä

Lomaile ja juhli Vihannin kirkkojärven rannalla

(Vihannin Kotiseutuyhdistys 60 vuotta)

Taimi Laitala

Sukulaisina omassa koulussa

Eija Hanhineva ja oppilaat

Sukuseuran kotisivut

Pekka Verkasalo

Kesäleirin muistoja

Eija Hanhineva, Minna-Mari Myllykangas

Sukuleiri kesällä 2008 – kutsu

Eija Hanhineva, Minna-Mari Myllykangas

KANSIKUVA

Viestintää 1900-luvun alkuvuosikymmeniltä
Anna Ollilan korttien tekstejä ja venäläisiä leimoja
(Miten Vihanti kirjoitetaan venäjäksi?)

Seuran hallitus 8.7.2006

Puheenjohtaja Pekka Verkasalo 050 5553 295 Haukantie 38 04320 Tuusula pekka.verkasalo@kolumbus.fi	Varapuheenjohtaja Ilkka Verkasalo 040 5817 912 Verkaperäntie 195B 86360 Ilveskorpi ilkka.verkasalo@kotinet.com
Eija Hanhineva (08) 281 278 Tinatie 6 86400 Vihanti eija.hanhineva@vihanti.fi	Juhani Mikkela 0400 921 953 Suksitie 4A 3B 93400 Taivalkoski juhani.mikkela@oulu.fi
Minna-Mari Myllykangas 044 0777 847 Tilhitie 1 as 42 87400 Kajaani minnamari.myllykangas@gmail.com	Sihteeri Petri Verkasalo (08) 480 108 Iisakintie 13 85410 Sievi p.verkasalo@omanetti.fi

Kaikki oli alkanut oikeastaan vitsinä, vaikka olin toki kuunnellut Voice of American voimakkaasti häipyviä ja ajoittain häirittyjä jatsilähetyksiä keskiaaltoradiollamme kotona ja haaveillut Amerikkaan menosta niinkuin monet muutkin teinit. Ylioppilastutkinnon jälkeen menin opiskelemaan Polille, löysin tyttöystävän ja ”miesten koulu” alkoi kesäkuussa 1963 Tikkakoskella.

Amerikan odysseian ensimmäinen päivä

Pertti E Ahonen

Eräällä lomalla tyttöystäväni luona Helsingissä huomasin Hesarissa ilmoituksen, jossa kerrottiin haettavista stipendeistä Yhdysvaltojen yliopistoihin ja sain mielestäni loistavan ajatuksen: jos lähettäisin stipendihakemuksen, tulisi se luultavasti edellyttämään kielikokeita, haastatteluja, lääkärintarkastuksia, soveltuvuustestejä..., asioita, joita varten voisi hyvinkin saada palvelusvapaata ja jotka piti tietysti hoitaa Helsingissä.

Tuuma toimi: läpäisin alkukarsinnan, ja sain kutsuja kielikokeisiin, haastatteluihin, lääkärintarkastuksiin, soveltuvuuskokeisiin, jne. Komppa-nian päällikkö antoi lomalappuja ja minä poika matkustelin Helsinkiin.

Olin jo unohtanut koko asian, kun elokuun loppupuolella 1964 sain kirjeen, jossa ilmoitettiin, että minulle oli myönnetty stipendi vuoden opiskeluun Georgia Institute of Technology-nimisessä yliopistossa, Atlantassa, Georgiassa ja että yliopistolla alkaisi ilmoitautuminen kahden viikon päästä!

Atlanta? Georgia? Missähän sellainen paikka mahtokaan olla? Viikonlopun kestäneen perhepuhutelun jälkeen syntyi päätös: tilaisuus oli liian erikoinen ja ainutlaatuinen käyttämättä jätettäväksi.

DC-6B valmiina lähtöön

väksi. Kahden viikon päästä olisin Uudella Mantereella.

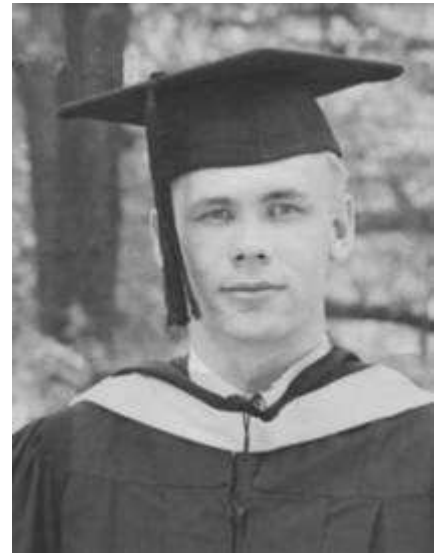
Matka alkoi varhain aamulla viiden tunnin automatkalla sateisen kolealle Seutulan lentoasemalle, jossa matkustajaterminaalin virkaa hoiti pitkä, yksikerroksinen puuparake. Matkalipun ja -tavaroiden tarkastuksen jälkeen isän kädenpuristus ja itkuaan urhoollisesti pidättelevän äidin halaus:

”Muistathan kirjoittaa!” Sitten olin jo kapuamassa hopeankiiltävän, nelipotkurisen DC-6B-koneen mahtavaan, melkein satapaikkaiseen matkustamoon. Koneet jyrsten nousukiito ja niin alkoi pitkä lentomatka.

Ensimmäinen välitankkausetappi oli Keflavikin lentokenttä Islannissa, eräs Naton tärkeistä tukikohtista. Matkustajia -suuren ja mahtavan Neuvostoliiton rajanaapurista- ei laskettu ulos välitankkauksen aikana, vaan tirkistelimme pikku ikkunoista pitkiä sateiselle kentälle pysäköityjen ärhäkän näköisten hävittäjäkoneiden rivistöjä.

Uudelleen ilmaan ja toinen hyppy Atlantin ylityksessä seuraavaan välitankkausetappiin, joka oli Gander Kanadassa, Labradorin niemimaan itälaidalla. Nyt saimme luvan poistua koneesta. Kävely hyytävän kylmässä atlantisessa syyssäässä terminaali- rakennukseen piristi kummasti pitkällä matkalla nuutuneita matkustajia. Kovasti kasvavan Atlantin lentoliikenteen välilaskupaikaksi rakennettu tuliterä lentoasema olikin suuri ja komea. Olisipa Seutulassakin tällainen puuparakin sijaan!

Matkan viimeisellä kolmanneksella ei enää väsyttänyt, vaan jännittänyt odotus valtasi mielen. Pilvi- peite esti maisemien katselun, joten hämmästykseni olikin melkoinen, kun lopulta saimme maan näkyviin laskukiidossa. Jos Ganderin lentoasema oli ollut iso, niin

Idlewildin lentokenttä oli jättiläismäinen. Terminaali- rakennuksia ei ollut vain yhtä tai kahta, vaan kymmenkunta suurta rakennusta ryhmittyneinä ison ympyrän muotoisen tien reunalle suuren asfalttisen tasangon keskelle. Ja se autojen määrä! Ympyrän keskellä olevalla suunnattomalla parkkipaikalla näytti olevan autoja enemmän kuin koko Helsingissä yhteensä!

Ovien avauduttua kävelimme suureen terminaali- rakennukseen ja liityimme osaksi sisällä vellovaa ihmismassaa, joka hitaasti järjestäytyi pitkiksi kiemurteleviksi jonoiksi passintarkastajien koppien eteen. Väkipaljoudessa oli valkoisia, keltaisia, ruskeita ja mustia ihmisiä ja tuloaulan täytti puheensorina kymmenillä eri kielillä. Jono mateli hitaasti ja lopulta olin tiuk- kailmeisen passintarkastajan edessä, joka tutki pitkään ja hartaasti ojentamaani paperinippua: passi, opiskeluvuosi, todistus riittävistä rahavaroista opiskelua varten, yliopistolta saatu kutsu, Arvailin, mitä tarkastaja nopeilla kysymyksillään mahtoi tarkoittaa-

kaan ja vastailin sanavarastollani, joka tuntui huvenneen vain kahteen sanaan. Lopulta tarkastaja läiski paljon leimoja papereihin – ja olin läpäissyt maahantulon ensimmäisen vaiheen. Matkatavarani, kaksi täyteen ahdettua isoa laukkua löytyivät ja sitten tulliin. Monien kymmenien riviin rakennettujen teräspöytien takana tehtäviään hoitavilla tullimiehillä oli kaikille matkustajille sama resepti: tulliselvityspaperi luettavaksi, laukut auki, syvä kouraisu matkalaukujen pohjalta niin että äidin ja ja isän avustuksella huolellisesti pakatut varusteet levisivät hujan hajan pitkin pöytää. Vielä muutava terävä kysymys avuttomalle maahantulijalle – ja olin laillisesti Amerikassa.

Keräsin tavarani teräspöydältä ja yritin muistella mikä olikaan se loppuun saakka mietitty järjestys, johon ne oli kotona laitettu. Noudin kärryn kuten muutkin näyttivät tekevän, nostin painavat laukut kärryyn ja huoahdin helpotuksesta hien valuessa noroina pitkin kasvoja kuumassa hallissa: Olin Amerikassa!

Mutta entäpä sitten? Jatkolentoni Atlantaan lähtisi vasta seuraavana päivänä, yökortteeri olisi löydettävä. Etsiskelyn jälkeen löytyi Aero Oy:n tarralla varustettu tiski, jonka takana istui sievä nuori nainen. Mutta voi! Hän oli amerikkalainen eikä puhunut sanaakaan suomea. Vaikka olin ollut ahkera englannin tunneilla koulussa ja käynyt Englannissakin, ei nopeasta amerikan kielestä tahtonut saada mitään selvää. Ankarasti sanoja muistellen yritin selvittää hänelle asiani. Ystävällinen virkailija tunsikin varminkin sääliä hämmentynyttä teekkaripoikaa kohtaan, teki muutamia puhelinsoittoja ja piirsi vielä kartankin siitä, miten löytäisin oikean bussin ja kuinka pääsisin päätepysäkiltä perille hotelliin.

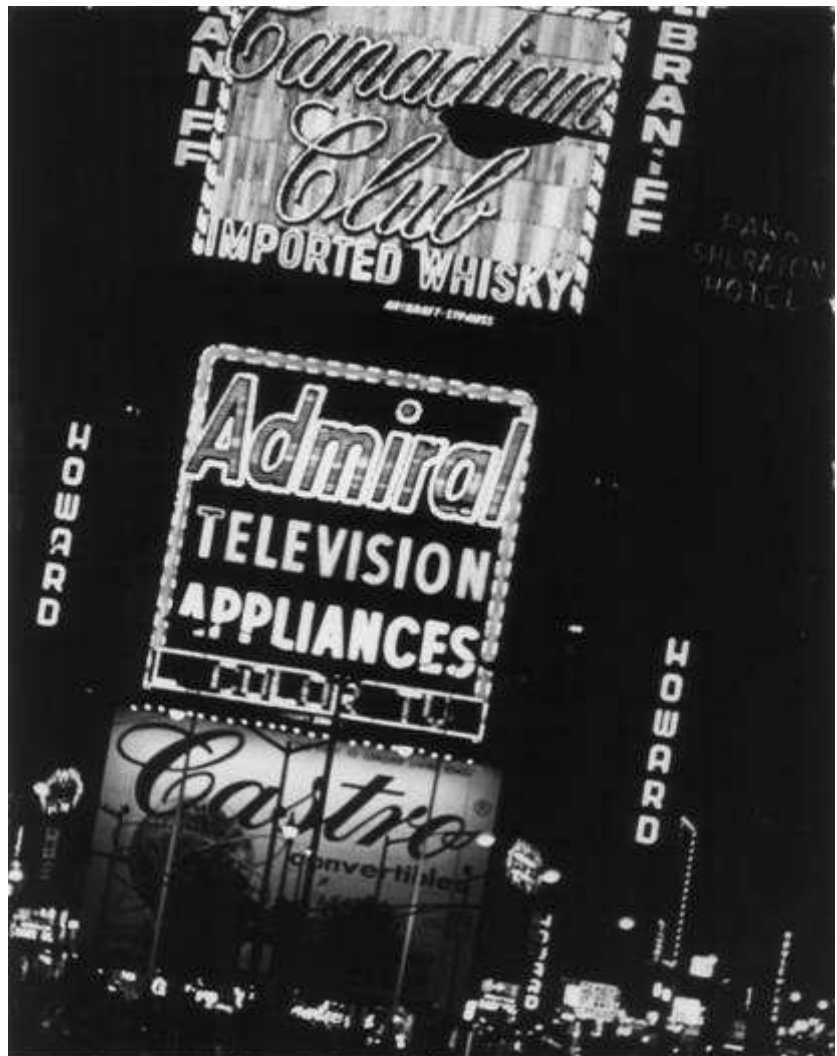
Löysin kookkaan alumiinikorisen bussin ja kipusin ikkunan viereen istumaan. Sieltä olikin hyvä näkymä parkkipaikalle, jonka olin jo nähnyt lentokoneesta. Mahtava alue täynnä autoja silmänkantamattomiin. Ja millaisia autoja: ei mitään IFA:n tai Moskovitsin koperoita, vaan Amerikan Rautoja, leveitä, pitkiä ja toinen toistaan värikkäämpiä. Bussin lähdettyä

liikkeelle oli kohta taas uutta ihmeteltävää: tie! Se ei ollut suinkaan mikään pölyävä maantie, vaan leveä asfalttinen joki, jossa Amerikan Raudat kiisivät uskomattomana virtana kumpaankin suuntaan neljälle kaistalle ryhmittyneinä. Ihmettelyni keskeytyi bussin renkaiden erilaiseen vonkumiseen: olimme kiipeämässä ylämäkeä leveän joen ylittävälle suunnattoman isolle sillalle, jonka alapuolella purjehtivat valtameriristeilijät. Ja edessä olivat Manhattanin pilvenpiirtäjät, kymmenet ja taas kymmenet taivaita hipovat rakennukset jotka saivat suomalaisen maalaispojan tuntemaan itsensä todella pieneksi! Hotellini olisikin Manhattanilla, suuren New Yorkin sydämessä eikä missään lentoaseman takapihalla! Lopulta bussimatka päättyi Grand Central Stationin päätepysäkille, jonka ihmisvilinään olin jo vähän osannut

varautua. Hammasta purren ja huohottaen sain raahattua laukuni pieneen kahden tähden hotelliin 42. kadulla.

Matkapölyistä puhdistautumisen jälkeen lähdin iltamyöhäiselle, ensimmäiselle kävelyretkelleni uskomattomaan, outoon suurkaupunkiin. Hotellini oli vain parin korttelin päässä Times Squaresta, aukiosta, jonka reunoilla kiisi jatkuva autojen vyöry ja jonka jalankulkijoille varatut alueet olivat mustanaan ihmisiä. Melu oli huumaaava ja kaiken keskellä sykki jättiläismäinen, kaksikymmenkerroksisen talon päädyn kokoinen valomainos.

Kiertelin toista tuntia Times Squaren lähistöllä ihmetellen sen vilinää, katselin niska kenossa korkeita pilvenpiirtäjiä ja näpsin valokuvia. Nälän iskiessä ryhdyin haeskelemaan ruokapaikkaa, joita

Times Squaren valomeri syyskuussa 1964

näyttikin olevan vähän väliä kadun varrella. Ongelma oli vain se, etten ymmärtänyt minkälaista ruokaa kadulla seisovissa mainoskylteissä tarjottiin. Kun alkoi jo tulla myöhä, ja ensimmäisiä ravintoloita suljet

tiin, oli joko pakko uskaltautua jon-
nekin tai sitten kärsiä nälkää!

Kapean, räikeän kirkkaiden loisteputkien valaiseman ravintolan mainoksessa luki: "Sirloin \$2". Kävelin sisään. Ravintolassa oli kymmenkunta muovista pöytää,

pitkä tiski, jonka edessä korkeita jakkaroita ja tiskin takana leveä teräksinen paistintaso. Sen edessä seisoj kookas, tumma mies vyötäisillään koko vartalon peittävä veren tuhrima esiliina.

"How can I help you, Sir?" kuului miehen suusta.

Vaikka sanat tulivatkin liian nopeasti ja liian oudolla korostuksella ymmärtääkseni niitä, tajusin kuitenkin miehen tiedustelevan ruokatoivomuksiani.

"SIRLOIN", vastasin, ääntäen tuon kummallisen ulkona näkemäni sanan selkeällä suomen kielellä, koska muutakaan en keksinyt. Ja mieshän ymmärsi! Mutta sitten tuli toinen sanaryöppy, yhtä käsittämätön kuin ensimmäinenkin:

"Do you prefer your steak well done, medium or rare, Sir?" Kaikki sanat olivat hujautaneet ohi ymmärrykseni, mutta kysymykseenhän voi aina vastata myöntävästi:

"YES"

Mutta mies ei lopettanutkaan vielä niinkuin olin toivonut, vaan jatkoi

"OK, rare. How about potatoes, Sir. Would you like French fries, baked or mashed?"

Hiki alkoi jo virrata, kun yritin keksiä mitä vastaisin. Mutta koska äskeinen vastaukseni oli ilmeisestikin ollut ihan hyvä, niin päätin jatkaa samalla linjalla:

"YES" Mutta mies ei ollut vielääkään tyytyväinen, vaan jatkoi sanallisia pikakiväärisarjojaan:

"Do you take gravy with your potatoes, Sir?" Tuumin, että mieshän pitää minua ihan höhlänä, jos vastaan joka kysymykseen vain "Yes", joten vastasinkin:

"NO"

"OK, two dollars, please!"

Nyt ymmärsin jo selvästi, että mieshän halusi sen mainostamansa kaksi taalaa. Annoin kädessä puristamani kaksi dollarin seteliä miehelle. Hän tyrkkäsi ison mukillisen mustaa kahvia eteeni ja viittasi tyhjän ravintolansa muovipöytien suuntaan:

"Thank you, Sir. Just a minute"

Sitten hän käännähti, otti jääkaapista jotakin ja heitti sen paistinalustalle. Sieltä alkoi nousta mahtava savupilvi ja kuulua kova paistamisen tirinä.

Olin tuskin ehtinyt istuutua pöytään, kun mies jo tuli valkoinen lautanen kädessään:

"Enjoy your meal, Sir".

Siinä se oli, ensimmäinen amerikkalainen ateriani edessäni lautasella: verinen ulkofileen kimpale perunamuusin kera, ilman kastiketta.

Nyt istun vaatimattoman hotellihuoneeni metallisen sängyn laidalla ja katselen ympärilleni. Pieni kirjoitus-pöytä ja tuoli, peseytymistä varten pieni pesuallas. Vessa on käytävällä, josta välillä kaiku askeleiden ääniä ja ovi kumahtaa jossakin kiinni. Alas vetämäni rullakaihdin kajastaa rytmikkäästi punaista ulkona vilkkuvan neonmainoksen tahdissa. Ikkunan läpi tulvii luke-mattomien autojen moottoriäänien taustakohina, josta välillä nousee esille jarrujen kirsunta, torven tööttäys tai hälytysajoneuvon sireenin vaativa uikutus. Huone hohkaa vielä päivän kuumuuden jäljiltä, vaikka onkin jo syyskuu. Vilkaisten kelloani: on jo myöhä ja pakko mennä nukkumaan.

Ajatukset kuitenkin kiertävät kehää edellisten 24 tunnin uskomattomissa tapahtumissa. Ero levollisen jylhän Päijänteen maalaisidyllin ja ihmisiä kuhisevan, kiireisen, meluisan metropolin välillä on käsittämättömän iso. Unen tullessa näen vielä mielessäni suurkaupungin sydämenä sykkivän Times Squarein jättiläismäisen, värikkään valomainoksen ...

J.K. Vuoden mittaiseksi ajateltu opiskeluni venähti lopulta seitsemän vuoden odysseiksi. Asuin ja opiskelin Atlantan lisäksi myös Michiganin yliopistossa, Ann Arborissa, Detroitin lähellä. Löysin kanadalaisen tyttöystävän, joten loppututkinnon lisäksi toin Suomeen myös vaimon, Kayn, jonka kanssa olemme taivaltaneet yhdessä jo yli 40 vuotta!

Sukulaispojat Aaron Hatch ja Juho Lahdenperä on esitelty seuran lehdessä vuonna 2002 ja väliaikatietoja saatiin vuonna 2004. Neljän vuoden aikana pojat ovat pääset työn makuun, mutta kertokoot he itse mitä heille kuuluu.

Mitä opiskelijapojille kuuluu?

***** Aaron Hatch *****

Terveiset ja hyvät kevään toivotukset Yhdysvalloista

Tänä vuonna tulee kuluneeksi kymmenen vuotta ensimmäisestä matkastani Suomeen. Hellyydellä muistelen silloista matkaani ja suurenmoista vieraanvaraisuutta, jota vierailullani sain kokea. Mieleen ovat jääneet Helsingin nähtävyydet ja hiljaisuus, laskettelumatka Ilveskorven koululaisten kanssa, yllätysjuhlat syntymäpäivänäni, ensimmäinen määmminsyöntini sekä kokemukseni oikeasta suomalaisesta saunasta.

Matkaani seuranneina vuosina opiskelin ja valmistuin Minnesotan St. Olaf College yliopistosta. Tuona aikana opiskelin lisäksi puoli vuotta Australiassa, jossa myös matkustelin eri puolilla mannerta. St. Olaf Collegessa tapasin myös ihastuttavan tytön Rachel Lyle:n. Vaikka hän ei olekaan suomalainen, hän kuitenkin rakastaa suomalaista saunaa. Valmistumiseni jälkeen vuonna 2004 asuimme Rachelin kanssa vuoden Puolan länsiosassa, jossa opetimme englantia yksityisessä kielikoulussa. Suomen matkallani osasin suomea vain "kiitos", "terve", ja "en puhu suomea". Puolassakaan emme osanneet aluksi muuta kuin "terve", "kiitos", "puhutteko englantia?" ja "missä on vessa?". Kun lähdimme Puolasta osasimme puolan kieltä huomattavasti enemmän.

Viimeiset kaksi vuotta olen asunut New Haven kaupungissa Connecticutin osavaltiossa, joka on noin tunnin ajomatkan päässä New Yorkista. Uuden vuoden aattona teimme jännittävän matkan Time Squarelle New Yorkiin juhlimaan vuoden vaihtumista. Rachel palasi jatkamaan opiskeluaan maisteriksi Yalen yliopistoon. Minun työpaikkani on suuressa terveysalan yrityksessä, jonka nimi on WellPoint.

Työpäiväni näyttävät yleensä tällaisilta.

Kello 6.00 Kahvipannu alkaa porista ja koittaa saada minut hereille.
6.15 Nousen sängystä, otan kupin kahvia, selaan sähköpostini ja menen suihkuun.
6.45 Pukeudun, työpaikalla riittää rento pukeutuminen – vaatteiksi riittää paita sekä suorat housut.
7.00 Tavallisesti syön aamiaista ja pakkaan lounasevää sekä välipalaa mukaan töihin.
7.30 Kävelen ulos ja ajan töihin autolla. Onneksi työmatkani ei ole ruuhkainen. Toiseen suuntaan kohti New Yorkia on yleensä suuret ruuhkat.
8.00 Pyyhkäisen nimikortilla ulko-oven lukon auki ja menen työpaikalleni. Istun rakennuksen ensimmäisessä kerroksessa kopissa, jossa on tilaa noin 2,5 neliometriä. Tarkistan

työpaikan sähköpostini ja vastaan kiireellisiin viesteihin, kuuntelen ääniviestit ja aloitan päivän työt. Suurin osa töistäni liittyy tietokoneisiin. Ylläpidän web-verkkosivuja, päivitän tietokantoja ja teen erilaisia raportteja. Valmistelen katsauksia, kokousten esityslistoja ja esityksiä. Käytän työssäni paljon sähköpostia.
10.30 Aika on varattu kokouksille, jotka pidetään tavallisesti puhelin- tai tietokonekokouksina. Suurin osa työtovereistani työskentelee muualla Yhdysvalloissa muun muassa Coloradossa, New Yorkissa, Indianassa, Ohiossa, Wisconsinissa ja Virginiassa.
12.00 Jos olen unohtanut pakata eväslevät lounaaksi, saatan käydä ostamassa jotain syötävää. Usein silloin haen voileivän tai salaatin ja syön lounaan työpaikallani. Joskus

- syömme lounaan työkavereiden kanssa ulkona. Jos ulkona on lämmin ilma käyn usein kävelyllä nauttimassa auringonpaisteesta. Kiireisinä päivinä työskentelen myös lounastauolla.
- 13.00 Työnteko jatkuu puhelinkokouksia sopimalla tai asioita selvittelemällä.
- 14.00 Iltapäivä kuluu työn merkeissä kokouksissa ja muissa tehtävissä.
- 17.30 Työpäivän päätteeksi lähetän mahdollisesti muutaman sähköpostin ja lähten kotiin.
- 18.00 Ajan kotiin ja joskus käyn ruokakaupassa, joskus tapaan kavereita.
- 18.30 Koitan muutaman kerran viikossa käydä kuntosalilla. Joskus tapaamme Rachelin koulukavereita meillä tai heidän luonaan. Muulloin syömme kotona päivällistä ja rentoudumme.
- 20.00 Jos emme ole ystäviemme kanssa ulkona luen sähköpostini, katselen televisiota, siivoan, selaan uutisia internetissä tai leikin meidän kahden kissan kanssa. Muutaman

- kerran viikossa käymme kaupassa – tarpeen mukaan.
- 23.00 On aika mennä nukkumaan. Laitan kahvipannun valmiiksi aamua varten, harjaan hampaani ja suunnistan sänkyyn, jotta heräisin pirteänä seuraavana aamuna.

Tällä hetkellä suunnittelemme Rachelin kanssa muuttoa takaisin Kaliforniaan, sitten kun Rachel toukokuussa valmistuu Yalen yliopistosta. Koitamme etsiä työtä läheltä San Franciscoa, jolloin voisimme asua lähellä sukulaisiamme. Lisäksi meidät vihitään 19.7.2008 Lutsenissa Minnesotassa Superior-järven rannalla. Olemme innoissamme ja suunnittelemme ahkerasti tulevaa juhlaamme.

Toivon teille onnellista ja nautittavaa kesää 2008.

Please feel free to contact me at aaron.hatch@gmail.com. I am always eager to communicate with family and friends.

Cheers! Aaron

***** Juho Lahdenperä *****

Paljon on muistoja matkaan kertynyt viimeisestä kirjoituksestani sekä töissä että vapaa-ajalla. Tässäpä katsaus kuulumisiini.

Valmistuin syksyllä 2006 ACA kirjan pitäjäksi oppisopimusohjelmasta ja jatkoin konsultin töitä PWC:llä Lontoossa noin vuoden ennen työpaikan vaihtoa Lehman Brothers nimiseen pankkiin. Aloitin siellä osakemarkkina osastolla yritysstrategia tiimissä viime lokakuussa. Työ on ollut tähän mennessä erittäin mielenkiintoista ja haastavaa. Tällainen on minun normaali työpäivä:

Herään vartin yli kuudelta ja kotoa lähten seitsemän maissa. Puolen tunnin työmatkan matkustan yleensä metrolla. Normaalisti kuten tänäänkin päivä alkaa aamupalaverilla jossa laitamme päivän toimet tähtejärjestykseen tiimimme 5n jäsenen kesken. Kuten odotin, tänään minä jatkan arvostuslaskelman työstämistä eräälle pankille, jota yrityksemme on ostamassa. Toimitusjohtajan on tärkeä pystyä näyttämään hallitukselle tuotot tarkasti ja varmistaa suunniteltavan pankin ostoarvo, siksi olenkin työstänyt arvostusmallia jo yli viikon, vuorotellen osastonjohtajia haastattelen ja laskelmaa päivittäen. Puolenpäivän maissa pidän tun-

nin tauon ja käyn yläkerrassa kuntosalilla. Paluumatkalla nap-paan salaatin mukaan työpaikka-ruokalasta, ruoan syön omalla työpöydälläni. Takaisin tullessa naurattaa että arkkitehdit ovat kyllä tehneet kovasti töitä rakennuksen suunnittelusta tuottavuuden maksimoimiseksi, kaikki palvelut löytyvät talon sisältä ettei vaan menisi työaikaa hukkaan kiosilla, raha-automaatilla tai postissa käydessä. Kahdelta esittelen arvostusmallin osastomme johdolle ja neljältä haastattelen kahta meklaria jotka työskentelevät osastossamme saadakseni tietoa kohdemarkkinoiden laajuudesta. Seitsemän maissa illalla laitan hanskat naulaan, eli siis sammutan tietokoneen ja työpäivä on ohi. Käyn kaverin kanssa vielä pikaisesti ravintolassa syömässä ennen kun oma huone ja vuode jo kutsuu.

Vapaa-aika kuluu minulla matkustelun ja urheilun parissa. Minulle kaikista parasta on jos saa molemmat harrastukset samalla iskulla, mikä onnistui esimerkiksi kun kävin Berliinissä juoksemassa maratonin viime syyskuussa, Kilimanjarolla kiipeilemässä syksyllä 2006 tai Lanzarotella pyöräilemässä toukokuussa. Kotona Suomessa on ollut tapana käydä

kolmisen kertaa vuodessa. Jou-luna tietenkin äidin ja mummun ruoista nauttimassa ja sitten kesällä mökillä rauhoittumassa. Vielä ei ole koti-ikävä niin iskenyt että olisin muuttoa Suomeen vakavasti miettinyt. Oikein paljon terveisiä ja hyvää jatkoa kaikille Werkasalo lehden lukijoille!

Juho Lahdenperä
Juho.lahdenpera@yahoo.co.uk

Vihannin kotiseutukeskus Kirkkojärven rannassa tervehtii 86-tien kulkijoita valmiina kokonaisuutena. Se on omaleimaisena alueena tarjonnut palvelujaan pian 20 vuotta niin yksityisille kuin yhteisöillekin runsailla mausteilla. Ukonkantin kirjastopalvelut ja auditorio ovat uutta aikaa, jota täydentää ripaus menneisyyttä museoesineiden pysyväisnäyttelynä. Toimiva perinnepihapiiri on historiaa sekä ajan vaatimuksia vastaavia majoitus- ja juhlatiloja tyylikkäässä puitteissa. Vihannista puuttuisi paljon, ellei sillä olisi kotiseutukeskusta, tuota kotiseutuväen sekä kunnan virka- ja luottamushenkilöiden yhteistä aikaansaannosta, jonka idean he ottivat vastaan DI Elias Verkasalolta vuonna 1977.

Lomaile ja juhli Vihannin Kirkkojärven rannalla

Taimi Laitala

Kuka olisi 30 vuotta sitten uskonut suunnitelman tarjoamien mahdollisuuksien toteutumiseen, jopa tavoitteiden ylittymiseen. Kotiseutuväen usko huomiseen ja heidän työpanoksensa on valtava Vihannin kotiseutukeskuksen perinnepihapiirin tämännäköiseen laajuuteen ja loistokuntoon saamisessa. Pääosa suuresta suunnitelmasta toteutui runsaassa kymmenessä vuodessa ja siinä sivussa sai Kirkkojärvenkin vedet noin 40-vuoden kuivuuden jälkeen. Kotiseutuyhdistyksen osuus on paljon alkupeleistä suunnitelmaa toimivampi ja palvelevampi, vähemmän talomuseomainen, sillä navetta, aittarivi ja paja puuttuvat pihapiiristä. Esihistoriallinen, kesällä 2004 rakennettu Kivikaudenmaja sopii mainiosti maisemaan ja kertoo, että täällä on eletty jo vuosituhannet.

Idean sisältämä kaivomuseo-osuus näkyy kivi-installaationa, malmivaunuina, raiteina ja nostotornin lokipyöränä, kotiseutupuisto kävelypolkuineen on hyvässä tulessa kylätoiminnan Jatulintarhahankkeena, mutta kesäteatteritila Ukonkantin sylissä on vielä hyödyntämättä. Ehkä senkin aika koittaa!

Kiihkeimpänä aikana 1980 – 90 -luvulla tehtiin talkoita samanaikaisesti ainakin kolmella rakennustyömaalla. Tehdyn työmäärän voi kuvitella, kun ajattelee ulkona ja talojen sisällä näkemäänsä ja antaa ajatuksensa kulkea mukana jokai-

sessä naulan iskussa, hirren, laudan ja ikkunarudun nostamisessa, seinien, lattioitten ja kattojen rakentamisessa, uunien muuraamisessa jne.

Jokainen tehty talkootunti on vienyt kotiseutuasia eteenpäin, pitänyt kurssia nousevana, ja nyt työ kiittää tekijäänsä. Sekä majoitus että kokoontumistilat ovat runsaassa käytössä, osittain varmaan siksikin, että vuokrat ovat järkiperaisesti eli hyvin kohtuulliset. Vuokratulot takaavat yhdistykselle vakaan taloudellisen tilan ja mahdollisuuden pitää paikat kunnossa.

Mikkelän kanti kohoaminen vielä vedettömän Kirkkojärven järven rantaan perinnepihapiirin ensimmäisenä rakennuksena, tuntui jo saavutukselta. Harjannostajaisia vietettiin eloviikkojen ohjelmaan sovitettuna museon ulkoilmajuhlana heinäkuun viimeisenä keskiviikkona 1981. Pelimannimusiikki soi, syötiin rieskavoileipiä, päälle ryypättiin kotikaljaa ja päällyruuaksi oli juustokeittoa.

Talon rakentamisessa kertyi 1122 talkootuntia, joista Velu Kotilan osuutta ainakin kolmen kauden työtunnit. Seuraavana kesänä muurattiin kamareiden tulisi-

Talonpoikaispihapiiri Ukonkantin sisäpihalta kuvattuna. Edessä vas. Ukko-Pekka, oik. Mikkelän kanti ja keskellä Hietalan kanti.

jat ja laudoitettiin lattiaita. Sisätilat saatiin lopulliseen kuntoon Museo-viraston ja arkkitehdin tuella 1991 ja vuosikertomuksessa kirjoitettiin: "Mikkelän kantin keittiön seinät laittoi Urho Lämsä, pirtin lattian maalasi Vesa Tuohimaa, kamarit laittoivat Osmo Verkasalo, Velu Kotila ja Huugo Verkasalo. Talkootunteja tehtiin arviolta 250."

Mikkelän kantti on palvellut lähes kaksi vuosikymmentä kesäisenä esittely- ja toimitalana. Kaisa Toivon tytär Mikkelä sai vuonna 2007 valmiiksi historiadokumentin Mikkelän kantista.

Hietalan kantin perusta valettiin 29.10.1983 ja ulkovalmiina rakennus oli 1986. Vuonna 1990 tehtiin vielä 300 talkootuntia. Alakerrassa on tilava, korkea sali, toimivat taloustilat ja yläkerran parvi sekä kamari lisäävät talon monikäyttöisyyttä. Se on ollut alusta lähtien suosittu muistotilaisuuksien, serkkutapaamisten ja perhe- ym. juhlien pitopaikkana.

Rakennusurakka oli voimainkoe, vaikka työssä oli palkkaväkeäkin ja rahoitusta saatiin sekä kunnalta että opetusministeriöltä. Josakin vaiheessa tilanne oli niin tiukka, että yhdistyksen puheenjohtaja Osmo Verkasalo ja Tuomas Hautajoki pistivät nimensä pitkään paperiin, ja työt jatkuivat. Avustusrahat tulivat sitten aikanaan.

Uhtuan kantti on kuin lomaosake juuriltaan vihantilaisille, kun vanhemmista on aika jättänyt. Keittiö, pirtti ja yläkerran kamarit antavat kodin omaiset puitteet, kun eri puolille Suomea tai maailmaa asettuneet sisarukset ovat koontuneet muistelemaan lapsuuttaan ja tapaamaan täällä vielä asuvia sukulaisia.

Asevelitalo on myös kappale sodanjälkeistä asutushistoriaa sekä rajantakaisen Suomen historian havinaa, sillä talon komeat hirret veistettiin Uhtuan Tetrivaarassa 1940. Sen pystyttivät vihantilaiset sotilaat Alpuan Pirttisaareen ja nyt veteraanit tekivät saman työn uudelleen. Rakennustyöstä on mainittava ainakin Urho Lämsä ja Osmo Verkasalo sekä suuri joukko ahkeria miehiä ja naisia. Asevelitalo oli valmis kesällä 1997 ja tal-

koohengen näyttönä nousi asevelitalon pihaan puuliiterikin vielä saman kesänä.

Ukko-Pekka on uusin perinnepihapiirin rakennuksista. Siinä on upea sali, hyvä keittiö, sauna ja yläkerrassa kaksi kamaria. Ukko-Pekka projektiin kuuluvat Kivikaudenmaja ja infotaulu. Hanke aloitettiin 1.3.2003 ja Ukko-Pekan

vihkiäiset olivat ensimmäisten Vesihelmijuhlien yhteydessä 31.7.-1.8.2004. Vesihelmi kotiseutujuhla kannattelee vanhaa Vihanti -päivien perinnettä nykyaikaan sovellettuna juhlanä, joka on jokavuotinen tapahtuma ja pyritään järjestämään heinäkuun viimeisenä lauantaina. Tervetuloa!

Perinnepihassa näkyy myös Vihannin kaivoksen aika kivi-installaationa, kaivosratana ja malmivaunuina sekä kuvan ulkopuolella kaivoksen nostotornin lokipyöränä. Taustalla vasemmalta Mikkelän ja Hietalan kantit, Pekkalan aitta ja Kuusiahon tuulimylly. Kuva Taimi Laitala elokuussa 2007.

Kotiseututyön historiaa lyhyesti

Järjestelmällisen kotiseututyön juuret löytyvät Vihannissa liki yhdeksänkymmenen vuoden takaa, kun Alpuan Nuorisoseura perusti vuonna 1922 kotiseututoimikunnan. Vuonna 1937 aloitti Museo-Matti oman museoesineiden keruutyön, jota Vihannin Nuorisoseura tuki perustaessaan vuonna 1939 kotiseututoimikunnan. Talvi- ja jatkosotien aikana kotiseututyötä tehtiin vakavammissa merkeissä rajoja puolustaen, mutta jo ensimmäisenä rauhanvuonna Vihannissa jatkettiin siitä, mihin sodan syttyessä oli jääty.

Vihannin Kotiseutuyhdistys ry. on Pyhäjokialueen vanhin ja vietti 60-vuotisjuhlaa 23.9.2007.

Yhdistyksen toiminnan ensi vuosikymmenistä puhuttaessa, ei voi ohittaa kolmea sukuseuran jäsentä heidän työpanoksensa merkittävyyden vuoksi. *Toivo Y. Mikkelä* toimi rahastonhoitajana ja johtokunnassa yhdistyksen perustamisesta lähtien 29 v. vuotta, *Jaakko Verkasalo* kuului johtokuntaan vuodesta 1955 alkaen 21 vuotta, joista puheenjohtajana 1968 - 1975. *Osmo Verkasalon* toimikausi kesti kaikkiaan 29 vuotta. 1970 - 1979 johtokunnassa ja uudelleen kotiseutukeskusten kiihkeänä rakennuskautena 1985 -2000, josta ajasta puheenjohtajana vuodet 1986 -1990.

Kirkonkylän koulussa Vihannissa opiskelee tänä lukuvuonna 28 oppilasta, joiden juuret löytyvät Verkasalon suvusta. Joitakin vuosia sitten sukulaisoppilaita oli liki 40.

Sukulaisina omassa koulussa

Eija Hanhineva ja oppilaat

Kokosin alkuvuodesta kaikki sukulaiseni yhteen ja kerroin yhteisistä sukujuurista, sukukirjasta ja keväällä ilmestyvästä sukulehdestä. Osalle oppilaista sukukirja oli tuttu. He olivat tutustuneet siihen kotonaan tai mummolassa.

Näin suuren sukulaisjoukon löytyminen omasta koulusta oli monille ihmetys ja ihastus. Omasta luokastakin löytyi yllättäen oppilaskavereita, joiden juuret ovat vanhaa vihantilaista talonpoikaissukua, Verkasaloja. – Sinäkin kanssani samaa sukua?

Toisen luokan oppilaat osallistuivat tämän aukeaman tekemiseen kertomalla itsestään, perheestään, harrastuksistaan ja ajatuksistaan.

Kakkosten sukuympyrä

Kuvassa kello 6: Veeti Pirnes => myötäpäivään Katariina Parkkila, Mikko Franssi, Tinka Äijälä, Vili Flink, Jasmin Honkakoski ja Janne Alatalo

Veeti Pirnes kirjoittaa

"Olen 8-vuotias. Meidän luokalla on 19 oppilasta. Syntymäpäiväni on 4.4. Olen meidän veljessarjasta nuorin. Veljien nimet ovat Miikka, Manu ja Asmo. Äidin nimi on Eija ja isän nimi Timo. Vaarin nimi on Lauri ja mummun Maija. Toinen pappa on Paavo ja toisen mummun nimi on Ritva."

Mikko Franssi:

"Minä tykkään uimisesta kesällä. Harrastan partiota. En käy leireillä. Talvi ja kesä on parasta aikaa. Isoveljen nimi on Saku ja pikkuveli on Joni."

Jasmin Honkakoski:

"Minä olen verkasalolainen. Perheeseeni kuuluvat äiti, isä, Jesse, Jarno ja kaksi kissaa Karvinen ja Mirkku. Pidän kauheasti makeisista, sipseistä ja jäätelöstä. Tykkään pääsiäisestä, joulusta, synttäreistä, kesästä ja huvipuistoista."

Katariina Parkkila:

"Minulla on kaksi siskoa ja kolme veljeä. Meillä ei ole eläimiä, mutta minä pidän niistä. Eniten pidän meidän entisestä kissasta Serafiinasta. Minä harrastan pianonsoittoa ja tykkään myös laulaa."

Tinka Äijälä:

"Minä pidän eläimistä: koirista, kissoista ja kaneista. Minä olen seitsemän lapsen täti. Minun opettajani on Eija Hanhineva."

Vain yksi on joukosta poissa, Veera-Mariaa tässä ei näy..."
27 verkkasalolaista omassa koulukuvassa helmikuussa 2008.

Viitoset kirjoittivat "nimirunoja". Tarkkaavainen lukija löytää runoilevan sukulaisoppilaan runon rivien alusta.

Synnyin vuoden lopulla
Auringoksi äidille
Auringoksi isälle
Nuorimmaksi lapseksi
Avuksi kaikille

Virkeä olen mieleltäni
Erikoisen liikkuvainen
Reipas ja rohkea
Kauris olen merkiltäni
Aurinkoa rakastan
Sukeltamisesta tykkään
Autan mielelläni
Laiskottelen välillä
Osaan ruokaakin laittaa

Ennen vanhaan...

Peltotöitä tehtiin talkoovoimin
Ääneen loruja luettiin
Lumityöt tehtiin käsin kolaamalla
Vesi kaivosta kannettiin
Iltaisin öljylampun ääressä kudottiin

Aikaisin aamulla herättiin
Lauantaina kouluun hiihdettiin
Aamulla karja ruokittiin
Naapurin koiraa juoksutettiin
Ennen ei leikkeihin leluja tarvittu
Nuorena toisille kepposia tehtiin

Sukuseuran kotisivut

<http://suvut.genealogia.fi/verkasalo>

Pekka Verkasalo

Kotisivut Internetissä – kaikillahan kotisivut pitää nykyään olla. Sivujen sisältö kylläkin vaihtelee hyvin paljon sivujen omistajista riippuen. Rahalla saa mitä vain osaa haluta. Mutta myös talkootyönä ja ilmaisratkaisuilla pystyy tekemään nykyään hyviäkin kotisivuja (jos voi hyväksyä mainoksia sivuillaan).

Werkasalon Sukuseuran kotisivuille on vuodesta 2003 alkaen kerätty tietoja seurasta. Seurasta kerrotaan hallinnollista tietoa: säännöt, hieman historiaa, hallituksen kokoonpano ja yhteystiedot sekä mahdollisuus ilmoittautua jäseneksi. Seuran päätaapahtumista, sukujuhlista löytyy kuvia ja juhlaesitelmiä vuodesta 1991 alkaen, siis seuran perustamisesta asti.

Kotisivuille lisättiin vuonna 2006 uusi aihealue "Seuran toiminta", johon on kerätty seuran muuta kuin sukujuhlien asioita. Sysäyksen tähän uuteen sivustoon antoi kesällä 2006 pidetty viestintäleiri ja sen tekemä Verkasarka lehti sekä Museo-Matin perinnön herättämä keskustelu. Vuonna 2007 jatkettiin leiritointia, josta on myös tietoa kotisivuilla.

Vuoden 2006 vuosikokouksessa keskusteltiin seuran viestinnästä. Keskustelu sai aikaan talvella 2007 kokouksen, jossa tarkennettiin vuosikokouksen viestintäaiheita ja ideoitiin seurassa mahdollisia vuorovaihtusmahdollisuuksia. Näiden ideoiden toteutuksessa on päästy alkuun: seuran kotisivuilla on mahdollista käydä keskusteluja sovitusta aiheista sekä lukea ja kommentoida seuralaisten kirjoittamia kolumneja (blogeja).

Sukulaisten kolumnit – blogit

Blogien kirjoittajat sovitaan etukäteen. Sovelluksessa on toiminto, jolla halutulle kirjoittajalle lähtee sähköpostina kutsu Werkasalon blogin kirjoittajaksi. Kirjoittajaksi kutsuttu hyväksyy (tai hylkää) kutsun ja luo itselleen käyttäjätunnuksen ja salasanan blogien kirjoittamista varten. Kirjoittajat saavat myös lyhyen ohjeen, siitä miten blogeja pääsee kirjoittamaan.

Sukuseuran blogi-palsta on Internetissä kaikille avoin, kuka tahansa voi lukea ja kommentoida kirjoituksia. Kolumnin lopussa olevat kommentit saa näkyviin klikkaamalla oikean reunan blogiarkistossa olevaa kolumnin otsikkoa. Kommentit avautuvat kolumnin loppuun. Sieltä lopusta löytyy myös linkki "Lähetä kommentti", josta avautuu uusi ikkuna kommentointia varten. Kommentteja voi tehdä myös nimettömänä

(anonyymi), mutta keskustelun viriämiseksi toivotaan vähintään sellaisen kutsumanimen käyttämistä, joka on sukulaisten tunnistettavissa. Kommentin kirjoittamisen jälkeen kommentti vain julkaistaan, jonka jälkeen se ilmestyy kaikkien nähtäväksi kolumnin perään.

Sukuseuran keskustelupalsta

Seuran kotisivujen etusivulta löytyy linkki myös keskustelupalstalle. Keskustelupalstan käyttö on blogin tapaan avointa kaikille, siis myös seuran ulkopuolisille. Myös keskustelua voi käydä nimettömänä (vieras), jolloin vain mahdollisesta allekirjoituksesta voi keskustelijan tunnistaa. Keskustelupalstalle voi luoda itselleen nimen ja sille oman salasanan. Keskusteluissa näytetään tämä henkilön nimimerkki, jos keskustelija on kirjautunut palstalle. Keskustelupalstalle kirjautuneet voivat käydä palstan sisäistä kirjeenvaihtoa, joka ei näy avoimella keskustelupalstalla.

Keskustelijalla on käytettävissä kaksi nappulaa: uusi aihe sekä vastaa. Vastaa -nappula avaa ikkunan, johon voi asiansa kirjoittaa ja saada sen sitten näkyviin keskustelun jatkoksi. Ikkunan alareunassa on lisäksi ihmeellisen näköinen vahvistuskoodiksi nimetty kuva. Siinä olevat kirjaimet ja numerot on tarkoitus kirjoittaa sen alla olevaan ruutuun. Tällä suojataan ettei palstaa voida automaattisesti häiritä ja täyttää asiattomasti.

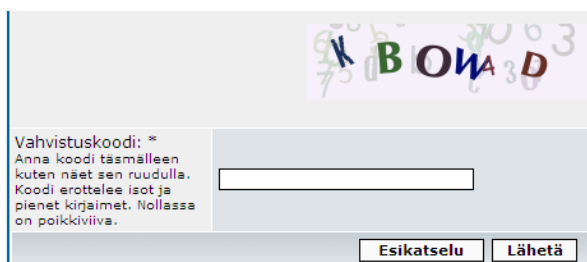
Uusi aihe -nappula luo uuden keskusteluaiheen ja siihen ensimmäisen tekstin. Uuden aiheen tekeminen on samanlainen toiminto kuin keskusteluun vastaa-

aloittaminen kysyy vahvistuskoodia.

Sekä blogin kommentointi että keskustelupalstan käyttö on toteutettu ohjelmistoilla, jotka ovat laajasti käytössä muuallakin kuin meidän seuran sivuilla. Ohjelmisto on kehittynyt helppokäyttöiseksi (vaikka ei se siltä kyllä aina tunnu). Siksi käytön voi opetella myös yrityksen ja erehdyksen kautta, kokeilemalla – ei sitä sekaisin saa kovin helposti. Keskustelupalstalla on myös yhtenä aiheena "Testi foorumi", joka on tarkoitettu kokeiluille ja opiskelulle. Sinne voi tehdä kaikenlaista sotkematta muita keskustelujen aiheita.

Kotisivujen toiminnasta voi kommentoida minulle sähköpostilla, osoite löytyy kotisivuilta.

Saimme, Minna-Mari ja Eija, tehtäväksemme järjestää kesäleiri Vihannin kotiseutukeskuksen tiloissa viime vuoden heinäkuun ensimmäisen viikonlopun aikana. Kutsu leirille julkaistiin vuoden 2007 sukulehdessä. Meillä oli viisi tyttöä omasta takaa. Muita leiriläisiä ei ilmaantunut määrääikaan mennessä. Leiri uhkasi jäädä pitämättä, kunnes Pia tyttöjänsä Sonjan ja Veeran kanssa ilmoittautui mukaan.

Marjo ja Tiina

Kesäleirin muistoja

Eija Hanhineva, Minna-Mari Myllykangas

Kankaanpainantaa Pia, Sonja ja Veera

huolimatta uimaankin läheisessä Kirkkojärven.

Saimme leirin päätöspäivänä sunnuntaina vieraaksemme Pian isän, Elias Verkasalon. Eliaksella oli paljon kivoja ideoita mahdollisia tuleviakin leirejä varten.

Kokosimme leiriohjelman tyttöjen toiveiden mukaan. Niinpä tekemistä oli lopulta niin paljon, että aika ei tahtonut riittää. Oli ratsastusta, kankaanpainantaa ja ompelamista sekä nuotioilta tikkupullien, makkaroiden ja rieskojen kera. Opimme tuntemaan toisiamme myös pelituokioiden merkeissä. Vihantiin tutustuimme vierailemalla museossa.

Leiripaikkana oli Uhtuan kantti, koska leirin väkimäärä ei vaatinut suurempia tiloja. Ruuat valmistimme talkoovoimin majapaikassamme. Ratsastus tapahtui Mervin tallilla. Käsitöitä teimme Kirkkonkylän koululla ja nuotioiltaa vietimme Eijan lapsuuskodin, Kumpulän, pihalla.

Sää oli leirin aikana koleahko ja sateinenkin. Ratsastusta ja nuotioiltaa ne eivät silti häirineet. Osa tytöistä uskaltanut säästä

Eeva-Leena ja Hurri

Kokemus leiristä aikuisen silmin oli ihan myönteinen. Ensimmäisen leirin järjestäminen ei tuottanut suurta tuskaa pienuutensa tähden. Oli mukava tutustua Kuopion tyttöihin Piaan, Sonjaan ja Veeraan.

Heini, Eeva-Leena, Sonja, Marjo ja Veera

Kaksi vuotta sitten pidetty viestintäleiri ja viime kesän harrastusleiri voivat olla hyvä alku tulevaisuudessa järjestettävälle uusille leireille. Toivomme sukuseuran jäsenten olevan aktiivisia leirien ideointiin ja järjestämiseen!

Sukuleiri 2008

Werkasalon sukuseura järjestää sukuleirin myös ensi kesänä. Yhteisten pelien, leikkien, retkien, ohjelmatuokioiden ym. ohessa on tarkoitus ennen kaikkea tutustua toinen toisiimme. Leirille ovat tervetulleita kaikenikäiset "werkasalolaiset". Voit tulla yksin tai yhdessä, esimerkiksi isovanhemmat voivat ottaa mukaan perheensä nuorimpia, kummit kummilapsiaan, serkut serkkujaan.

Alustavasti leiriä varten on varattu Vihannin kotiseutukeskuksen tutut tilat pitkäksi viikonlopuksi **31.7.–3.8.2008**. Sukuseura maksaa leiri- ja majoitustilojen kustannukset. Muut kustannukset kerätään leiriläisiltä leirin alussa. Ruokakustannukset ovat noin 10 – 15 euroa.

Ilmoittautumiset pyydämme 15.6. mennessä. Ilmoittautua voi puhelimella, sähköpostin kautta tai kirjeellä. Mainitkaa mahdolliset ruokavaliot ilmoittautumisen yhteydessä.

Toivomme saavamme ehdotuksia ja toivomuksia leirin sisällöstä ilmoittautumisen yhteydessä. Lisäksi toivomme avuksemme aikuisia vastuuhenkilöitä käytännön järjestelyihin sekä ideoimaan ja ohjaamaan leirituokioita. Leirin sisältöä suunnittelemme ilmoittautumisen jälkeen, kun osallistujien määrä, toiveet ym. ovat tiedossa.

Sydämellisesti tervetuloa!

Eija Hanhineva
Tinatie 6
86400 Vihanti
044-0964514

Minna-Mari Myllykangas
Tilhitie 1 as. 42
87400 Kajaani
044-0777847

Suvun Tunnukset

Isännänviiri on kooltaan 50 X 400 cm ja on sopiva 8 - 9 metriseen lipputankoon. Materiaaliltaan viiri on kudottua lippukangasta, 100% polyesteriä
Hinta: 53,00 euroa

Pöytästandaari

on valmistettu polyesterilippusatiinista ja siihen kuuluu kirkas metallitanko sekä marmorijalusta. Sekä viirin että standaarin on suunnitellut graafikko Kaisu Klemetti.
Hinta: 28,00 euroa

Sukukorut ovat malliltaan samat kuin kuusikymmentäluvulla tehdyt korut. Korut on käsityönä valmistanut kultaseppä Timo Turunen, Aikamuoto Watch & Design

Naisten koru	35,00 €
Kalvosinnapit	30,00 €
Solmioneula	30,00 €

Sukukirja

Verkasalot, Vihantilainen talonpoikaissuku

Kustantaja: Werkasalon Sukuseura ry
Julkaistu vuonna 2000, sidottu, 562 sivua

Hinta: 40,00 euroa,

Kirjaa on myytävänä Ilkka Verkasalolla, Pekka Verkasalolla ja Eija Hanhinevalla, joiden osoitteet ja puhelinnumerot löytyvät tästä lehdestä.

Tuotteiden tilaukset tehdään sukuseuran sihteerille:

Petri Verkasalo

kirjeellä puhelimella
Iisakintie 13 (08) 480 108
85410 Sievi

Tuotteet lähetetään postissa ja mukana tulee tilisiirto-lomake tai lasku. Hintoihin lisätään postituskulut.

Tuotteiden muunlaisesta toimittamisesta (esimerkiksi nouto) voi sopia tilaamisen yhteydessä.

Korjaus edellisen jäsenlehden (huhtikuun 2007) artikkeliin Sukupolvet kohtaavat:

Artikkelissa julkaistussa kuvassa on vanhempiensa Kaarlo ja Reeta Häkkinen keskellä Tiina Kustaava (s. 1869) eikä sisarensa Reeta Häkkinä, kuten virheellisesti mainittiin. Pahoittelemme sekaannusta.